

Négy kezdet: A felnőtt élet kezdete

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Mózes első könyve első fejezetének a 26., 27. és 31 verseiben a következőképpen: "Akkor ezt mondta Isten: Alkossunk embert a képásunkra, hozzánk hasonlóvá: uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a jószágokon, az összes vadállaton és az összes csúszómászon, ami a földön csúszik-mászik. Megteremtette Isten az embert a maga képására ... És látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó."

Mennyei Atyánk! Köszönjük, hogy megajándékoztál minket az étellel. Köszönjük, hogy magadhoz hasonlóvá teremtettél minket. Add meg nekünk, hogy felnőhessünk Hozzád – igéd erejével! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Mától kezdve – advent van. Ég az oltár előtt az első adventi gyertya. Az adventben a születésre várunk – és a születésre készülünk fel. – *Urunk* születésére. Szülessünk mi is *meg* – szülessünk mi is *újja* ezen a mostani adventen!

Az advent – egy új kezdet. Ma nem elkezdődik valami. Ma nem mi kezdünk el valamit. Ma elkezd történni velünk valami. A új kezdet: kegyelem. Ajándék, amit – kapunk. Istentől. Az első nagy ajándék – az volt, amikor Isten megteremtett minket. A második nagy ajándék – pedig az, hogy Isten nekünk adta egyszülött Fiát. **Az új kezdet kegyelme *csak* Jézussal, a testet öltött ige kegyelmével létezhet egyedül.**

Az ige kegyelmét a mi közösségünk egy nagyon különleges módon is megtapasztalja ebben az adventben – és ebben a most induló egész egyházi esztendőben. Ma kezdtük el (vagy ha még nem kezdtük el, akkor ma este – *kezdjük el!*) a Bibliát olvasni közösen. Több mint száz (!) vállalták, hogy elolvassák a Bibliát egy év alatt. Egy napra 4 bibliai fejezet jut, amelynek az elolvasása 5-8 percnyi időt vesz igénybe. A fejezetek megtalálásában segít minket a Pálmay Kristóf által készített <https://bibliaolvasovezerfonal.lutheran.hu> honlap is, amelyen minden nap 3 kattintással elérhetőek az igeszakaszok. Bátorítok mindenkit, hogy ossza meg az öt megérintő ígéket, gondolatokat a Facebook-on nyitott „Elovvassuk a Bibliát egy év alatt” csoportunkban. Láthattátok már: az első nap négy igeszakasza – négy kezdet. Az ember kezdete; egy új élet kezdete; az evangélium kezdete és az egyház kezdete. **Négy kezdetről fognak szólni az adventi igehirdetések is. A felnőtt élet kezdete; a hivatás kezdete; az elköteleződés kezdete és az örök élet kezdete.**

Mi mindenben (*lehet...*) új kezdet a számunkra ez a mostani advent? Miért aktuális a teremtés története éppen nekünk – éppen ma? Mivel ajándékoz meg bennünket a teremtés története ezen az adventen? Miért volt az ember életének kezdete – egy felnőtt élet kezdete? Miben áll a mi felnőtt életünk kezdete? Erről szól a mai igehirdetés.

Hallottuk (és ma el is olvashattuk): „Akkor ezt mondta Isten: **Alkossunk embert...**” (1Móz 1,26). Az eredeti héberben az „alkossunk” szónak „fejezzük be”, „ünnepeljünk” jelentése is van. A teremtés története az ember megteremtésével éri el a csúcspontját. A Biblia ezt az „alkossunk” héber szót *csak* az ember megteremtésére használja. **Az ember teremtése az állatok teremtéséhez képest – ünnepi aktus. Az ember teremtése azonban nincs elszakítva a teremtés egészétől.** Hallottuk – és ma olvashattuk is: Megteremtette Isten az embert... (1Móz 1,27). Ebben az ismétlésben a „teremt” ige már egy másik héber szó, a bara. Ezzel a szóval csak három dolgot: az egész világ teremtését, az élőlények teremtését és az ember teremtését jelöli a Biblia. Így teremteni csak Isten tud. Másra ez a héber szó – nem használható. **A teremtés három leglényegesebb pontjára fenntartott szóval a szentíró egybefoglalja a teremtés egészét. Ezzel behelyez minket abba a világba, amely – az otthonunk.**

Kedves Testvéreim! **Az ember** (héberül: adam) **nem magányba született, hanem közösségbe.** És itt most messze nem csak Éva közösségére, és nem csak az élővilág vidám zsbongására gondolok, amikor ezt mondom. – Hallottuk, olvashattuk: „Alkossunk embert...” (1Móz 1,26). Alkossunk – többes számban. Ez nem elírás. Nem is csak a héber egyik, Istenre használt szavának az elohimnak a többes számú vonzata. Ezt a fordítások mind kikerülhették volna. De nem tették. Miért? Mert a Mennyei Atya nem volt egyedül már akkor sem, amikor a teremtést elkezdte. Olvashattuk ma: Isten Lelke lebegett a vizek fölött (1Móz 1,2). A Szentlélek – *amely mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is* (1Kor 2,10) – Istennel volt a teremtés során. És olvashatjuk majd sok-sok helyen a Bibliában: Jézus is ott volt velük. Ahogyan a Kolosséiakhoz írott levél megfogalmazza: „[Jézus] előbb volt mindenkinél, és minden őbenne áll fenn” (Kol 1,17). Ezt mondjuk el a nicea-konstantinápolyi hitvallásban is, amikor Jézusról úgy beszélünk, hogy „az Atyától született minden idő előtt”.

Mi ennek az egésznek a lényege? A teremtés történetének a lényege nem az ember fizikai megteremtése, hanem az embernek Istennel (a Teremtővel) és a Szentháromsággal való kapcsolata. A lényeg az, hogy Isten az embert a teremtéssel bevonta a Szentháromság szeretetkapcsolatába. – Szeretetre teremtett minket az Isten, és szeretettel vesz minket körül. Kedves Testvéreim! Minden földi kavardás ellenére *érezzük meg* ezt a határtalan szeretet-óceánt, ami minket már a teremtés pillanatától kezdve körülvesz! *Nőjünk fel* ehhez a szeretethez! *Nőjünk fel* – a szeretetét az élete árán is nekünk ajándékozó Krisztusban. Ahogyan az oltár előtti igénk mondta: öltük magunkra az Úr Jézus Krisztust (Róm 13,14).

Hallottuk, megértettük immár: Isten az embert nem magányba, hanem közösségbe teremtette. Vele való közösségbe. Van ennek azonban egy második fele is. Hallottuk, olvashattuk: „Alkossunk embert a saját képmásunkra...” (1Móz 1,26). **Isten az embert nem csecsemőnek, hanem felnőttnek teremtette.** Férfinak és asszonynak. *Nem* kislánynak és kislánynak. Ne gondoljuk, hogy ennek az lett volna az oka, hogy a teremtés történetének a logikájában nem volt még olyan asszony a földön, aki Évát szoptatni tudta volna... Vagy az, hogy Isten nem akart volna pelenkázni... Istennek ennél bonyolultabb feladatok megoldása sem okozott nagy problémát... Ne becsüljük le Isten mindenhatóságának az erejét...

Isten felnőttnek, azaz: a saját képmására teremtett minket. Mielőtt azonban nagyon elbáznánk magunkat, hadd mondjam el, hogy a héber „képmás” szó nemcsak hasonlatosságot jelent valamivel, hanem azt is nagyon erősen hangsúlyozza, hogy a képmás NEM az, aminek a képmása. A teremtett – nem teremtő. CSAK kép. Ábrázolmány. Kiformálvány. A most adventben megszületni várt Krisztus *az*, aki beemel minket az Atya igazi közelségébe – nem máshol, hanem a kereszten.

Az ember istenképősége nem az emberről, hanem Istenről mond el valami nagyon-nagyon fontosat. Isten egységben *akar* lenni velünk. Isten azt *akarja*, hogy *hasonlítsunk hozzá*. Hallottuk az oltár előtt felolvasott igében: „Közelebb van hozzánk az üdvösség” (Róm 13,11). Hallottuk ezt is: „Az éjszaka múlik, a nappal pedig már közel van.” (Róm 13,12) Erre a nappalra várunk adventben. Az igazi nappalnak, az igazi fénynek, Jézusnak a megszületésére. „Vessük el tehát a sötétség cselekedeteit” – folytatja Pál a Rómaiakhoz írott levelét – „és öltük fel a világosság fegyvereit” (Róm 13,12). **Kedves Testvéreim! Öltük fel a világosságot, Jézust! Nőjünk fel! Nőjünk fel Istenhez! Nőjünk fel a teremtéshez! És nőjünk fel ahhoz a felnőtt élethez, amelyre Isten megteremtett minket!**

Az istenképűség egyben uralmat is jelent. Hallottuk, olvastuk: „Alkossunk embert ... uralkodjék...” (1Móz 1,26). Mit jelent ez az uralom? Isten ugyanazon a napon teremtette az állatokat és az embert. Karl Barth, az egyik legnagyobb XX. századi protestáns teológus, ezt úgy fogalmazta meg, hogy „Isten az állatokat és az embert *egy asztalhoz* ültette”. Tudjátok-e mi a felnőtt életünk igazi kezdete? **A felnőtt életünk igazi kezdete az, amikor a lázadásból, az uralom megszerzésének a vágyából átlépünk – a valódi uralomba. A valódi uralom – egyben önuralom is.** Önkorlátozás. Nem élek *vissza* a szabadsággal. A teremtés története úgy folytatódik, hogy Isten *azért* helyezte el az embert „az Éden kertjében, hogy *művelje és őrizze* azt” (1Móz 2,15). **Az ember Isten és a Szentháromság mellett az őt körülvevő természettel is közösségbe született. Nőjünk fel ehhez is! Legyünk méltóak arra, hogy a természet is szeressen minket! – Egyszerű dolgok ezek. Én minden nap szemetet szedek. Nyáron öntözöm a parkban a kisebb fákat, télen etetem a cinkéket. Mások virágokat ültetnek.** – Tegyük mi is valamit! Valamiért – valakiért. Legyünk olyanok, mint Jézus, a Jó Pásztor – aki *életét* adta értünk, a juhokért. Legyen ez a mostani advent egy új kezdet az életünkben! A felnőtt élet kezdete. Egy új kapcsolat kezdete másokkal. Egy új kapcsolat kezdete a természettel.

Miben áll a felnőtt élet kezdete? Elsőként abban, ha akkor is meg tudjuk érezni a reánk áramló szeretetet, és tudunk belőle adni másoknak, amikor gyermekfejjel elkeseredtünk volna. Másodszor abban, ha rádöbbenünk arra, hogy közösségbe teremtett minket az Isten: vele magával, Jézussal, a többi emberrel és a természettel. Harmadszor abban, hogy az uralom megszerzésének a vágyából átlépünk a valódi uralomba – amely egyben látja saját magunkat Istennel, Jézussal, a többi emberrel és a természettel. **Végezetül pedig abban, hogy rájövünk arra, hogy ez a három teljesen ugyanaz. Élet a Jézusban. Fel-nőtt élet a Jézusban.**

Ha mindez megnyílik az életünkben a mostani adventen – és kérjük, hogy nyíljon meg, mert ez nem akarat vagy elhatározás kérdése, hanem kegyelem, amelyet odafentről kapunk –, akkor tudjátok-e, hogy hova jutunk? Karácsonyhoz jutunk! De nem ám úgy, hogy eltelik az advent, és itt lesz a karácsony... Hanem úgy, hogy *bennünk születik meg Jézus.* **Bennünk!** És akkor tudjátok mi lesz? **Az fog történni, hogy „És látta Isten, hogy minden, amit alkotott igen jó.” Igen jó!** Az advent nem várakozás, hanem eljövétel. Az igen jó-nak az eljövele. Annak az igen jónak, ami már *bennünk van.* Ezért igaz ránk az, amit Ézsaiás próféta mondott: „Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az **ÚR dicsősége.**” (Ézs 60,1) "A föld még kietlen és pusztá volt, a mélység fölött sötétség volt, de Isten Lelke lebegett a vizek fölött. Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság." (1Móz 1,3-4). **Bennünk is.** Jövel Urunk Jézus! Tölts be minket a te világosságoddal! Ámen.